

Magnus Jansson
Magnus Opus

II. Februari

1/2 2008, drama:

Nu tänker jag bara på fotboll

Roller: Pappan, sambon och dottern

Scenen: ett kök. Det är sen fredagskväll.

Dottern: Jag ska rida imorgon.

Pappan: Ja, just det. Ja, det blir väl bra.

Dottern: Ja, men jag kommer hem sen.

Pappan: Jo, just det, det gör du ju.

Mamman: *till pappan* Har du skickat in den där anmälan till skolan?

Pappan: Vilken anmälan?

Mamman: Teatern. I idrottshallen.

Pappan: Det har jag ingen aning om. Har vi fått någon blankett, eller så?

Dottern: Jag vill gå med också!

Mamman: Javisst, det går ju bra. Men platserna är tydligen begränsade. Det vore nog bra om vi lämnade in en sån där anmälan.

Pappan: Anmälan, det låter som om någon har begått ett brott.

Dottern: Vadå brott? Hur menar du? Som ett mord, eller vadå?

Pappan: Ja, mord, eller bankrån eller inbrott eller stöld i största allmänhet.

Mamman: Var är själva anmälningsblanketten?

Pappan: Jag vet inte.

Dottern: Inte jag heller.

Mamman: "Suck".

/---/

1/2 2008, roman:

På gränsen

/---/

Prärie. Guld om man vänder sig mot solen, ockra annars. Med vinden som kompanjon färdades jag över de oändliga vidderna. Ni kanske undrar om jag hade några pengar? Ignoranter! I dessa trakter spelar pengar ingen roll. Kanske hade jag dem, kanske inte. Men solen lyste och gräset var guldgult. Grönska är inte något som man vänjer sig vid, det är en kort säsong av undantag. Guld, gulhet, brunt och svart är präriens färger. Det är det tillstånd man vilar i. Oh, lyckliga tid av frihet. Oftast gyllene frid, annars svarta och röda bränder. En växling bortom all mänsklig påverkan. Så började historien om en resa.

/---/

1/2 2008, diktsamling:

Fart och flykt

1.

Det är hastighet. Att färdas med en viss fart,
snabbare än vanligt, långsammare än möjligt.

2.

En art av mossa. Stillhet. Grönskan bränner
i hjärtat. Förflyttning. Kan du förstå?

3.

En glipa i.

2/2 2008, drama:

Albert Berndtssons hus

Roller: Mamma Emma Berndtsson, äldsta dottern Fia Berndtsson, mellandottern Amalia Berndtsson, lillasyster Gudrun Berndtsson, en brevbärare.

Scenen: Vardagsrummet hos änkan Berndtsson. Alla sitter samlade, mamman handarbetar och lyssnar på radion, Fia och Amalia spelar backgammon och Gudrun surfar på nätet. Det ringer på dörren. Mamma Berndtsson reser sig och går ut för att öppna.

Fia: Nu måste jag skärpa mig, två sexor, tvi, tvi, tvi, två sexor...

Amalia: Ha! Fem och två. Uselt. Det kommer du inte långt på.

Fia: Nja, säg inte det. Nu ska vi se...

Amalia: Gudrun! Nu har du suttit där väldigt länge.

Gudrun: Va! Ja, men en liten stund till bara. Jag ska kolla en grej.

Mamma Berndtsson in.

Mamma B.: Nu ska ni få se flickor! Titta här vad som kom med posten. *Vänder sig om och tilltalar brevbäraren som kommer efter henne med ett jättestort paket i famnen.*

Mamma B.: Det är ett stort paket. Brevbäraren måste hjälpa mig.

Brevbäraren: Oj, oj, oj. Det här var tungt. Godkväll kära ni. Var ska jag ställa det?

Mamma B.: Det spelar ingen roll. Ställ det här på golvet. Det här är verkligen ett paket. Kom flickor och titta!

Fia och Amalia reser sig upp och kommer fram till Mamma B. och brevbäraren. Gudrun blir sittande vid datorn, men vänder sig om och tittar efter de andra.

Mamma B.: Jag tror jag vet vad det är. Morbror Georges i Toulouse har nog skickat det. Jag tror det innehåller vårt arv. Hör ni vad jag säger: v-å-r-t a-r-v efter pappa Berndtsson.

Fia B.: Jo, det är säkert en intressant sändning. Här sitter vi och kan inget annat – och så kommer det paket.

/---/

2/2 2008, roman:

/---/

Det var högvatten och ingen av dem var van vid det. Man skulle kunna tro att hela världen blivit förändrad. Strandlinjen hade förflyttat sig kusligt snabbt uppåt längs land. Ylva vred och vände på saken. Det var oundvikligen så att de kommit till en trakt där tidvattenfrågan var en grundläggande omständighet. Snäckor och skräp som flutit med tidvattnet låg och skvalpade i den nya strandkanten. –Det spelar ingen roll vad de säger, vi måste ge oss iväg, sade Olof och vred nervöst på huvudet. – Inte förrän vi tagit reda på varifrån paketerna kommer, sa Hans och stirrade ut mot havshorisonten.

/---/

2/2 2008, diktsamling:

Man kan ibland befara

*

Det är inte så svårt att begripa:
Två stjärnor som inte trivs tillsammans

måste så småningom skiljas åt. Det är
villkoren vi lever under. Med ingen tilltro

till världen kommer man inte långt.

*

Befara det värsta. Befara ett hav. En gång
skall detta förefalla trivialt. Och ändå –

i förfallet frodas ett gräs av outrannsaktig
skönhet. Ibland sopor söker vi det förlorade.

*

Befarar vi något alls? Polarisen till exempel:
befarar vi den? Eller kan vi på något sätt

blunda för det oundvikliga?

2/2 2008, roman:

/---/

Vad skulle vi göra? Det fanns några alternativ som vi kunde föreställa oss. Men samtidigt tänkte vi att det säker finns ännu flera möjligheter. Sådana som vi inte är mäktiga att komma på. Lösningar, permanenta eller tillfälliga, men ändå. Och ändå bortom räckhåll för oss. Spaulding fortsatte att gråta. Det gjorde på sätt och vis gott att han grät. Han hade förtjänat det och vi förtjänade att höra på. När allt sticks i brand vaknar andarna.

/---/

3/2 2008, drama:

En lunga

/---/

Det är en grönska som trotsar beskrivning. Ett överdåd av klorofyll.

Herden: Mot detta finns ingen bot. Här kommer allt att gå sin gilla gång. Dagar kommer och dagar går. Med tiden förändras ingenting. Allt återvänder i en jämn rytm.

Besökaren: Så. Du menar alltid?

Herden: Ja, så tror jag.

Besökaren: Det är märkligt. Det man ser är ju en evig början. Allt är i sin linda.

Herden: Du pratar som du har förstånd till. Se dig omkring: där är något på väg att vissna. Se ner på jorden. Där finns det som har förmultnat och som det nya livet suger sin kraft ur.

Besökaren: Det kan jag inte se, bara tänka. Jag förnekar de där sambanden. De är inte för mig och jag kan inte se dem. Nu måste jag fortsätta. Tack för den här tiden.

Herden: Du kommer väl tillbaka snart?

Besökaren: Nej, aldrig. Inte jag. Definitivt inte.

/---/

3/2 2008, roman:

/---/

-Vad är det som lyser där borta? Sade han osäkert.

- Ett sken. Ett ljus av något slag, kanske en ficklampa eller en liten lägereld. Det är svårt att veta säkert. Hon vred sig mot honom och hennes ögon lyste också i mörkret.

-Finns det något vi kan göra nu? Han lät irriterad och det var kanske inte så konstigt. Hon tänkte att hon hade lurat ut honom på den här exkursionen mot hans vilja och nu borde hon se till att den inte blev resultatlös, till nästan varje pris.

-Vi går åt andra hållet, vi bryr oss inte om det där ljuset, det får vara vad det vill, sade hon bestämt och började genast, demonstrativt, traska iväg med raska steg.

/---/

3/2 2008, diktsamling:

Porträttdikter februari

1.

Trollansikte. Knyckiga rörelser och stillhet.
En växling mellan blekhet och färg.
Rodnad.

2.

Castor. Feta vävnader och talg. Hjärtat
gör ett riktigt skutt när det smäller
i vattnet.

3.

En bild. Stillbild mitt i filmen. En faster
med handen höjd i en vinkning. Ordning råder
ännu.

4/2 2008, drama:

Betalningsrampen

Roller: Sven och Olle är lagerarbetare. Konrad, installatör. Siv, kassörska

Scenen: Det är ute på lastbryggan, utanför lagret. Sven och Olle hjälper till med att ta av emballaget från den nya betalningsrampen. Konrad står bredvid och röker. Siv kommer ut genom lagerdörren, ut på bryggan.

Siv: Har den kommit nu, alltså?

Konrad: Mm. Den har det. Bara de där två gubbsen får av kartongen så ska vi installera och greja. Fixa så den funkar. Du ska väl ha den imorgon?

Sven: *sliter frenetiskt sönder wellpappen som omsluter betalningsrampen.* Nu är det snart klart, jävlar vad mycket skräp det blir. Olle! Du får städa upp här, jag slutar snart. Klockan är kvart i. Fyra alltså.

Olle: Ja, ja. Det ordnar sig alltid.

Konrad: Vissa får jobba jämt. Här finns det inga "kvart i", varken fyra eller nån annan nuffra.

Sven: Jaha. Men det är väl inget att skryta med. Du borde vara avundsjuk på mig. Vips så är jag hemma och sitter med en kopp kaffe, katten i knät och sportradion på lagom volym. Det är direkt från elitserien sexton och tretti.

Konrad: Jag skiter väl i katt och kaffe. Gissa vad jag tjänar på att installera den här ikväll?

Olle: Hur mycket?

Konrad: Fem tusen, brutto. Det blir väl en tre och fem kan jag tro. Netto alltså.

Siv: Jag fryser. Jag går in så länge.

Konrad: Nej, vänta, du måste visa var den ska stå. Jag har inte varit här förut!

Siv: Okej.

/---/

4/2 2008, roman:

Story Line

Kapitel ett

Det hade hänt två gånger förut. Första gången var det en man som passerade och fick syn på statyn. Han stannade plötsligt och stirrade. Det såg ut som om han tänkte. Sen lyfte han på kepsen och hälsade. Det måste ha varit statyn han hälsade på, det fanns ingen annan i närheten.

Den andra gången var det en liten flicka. Det var förmiddag, en vardag, jag minns inte exakt vilken veckodag. Hon kom i sällskap med några andra. Jag tyckte det var konstigt eftersom skolan borde ha börjat för länge sedan. På den tiden var det inte vanligt att man såg barn ute mitt på dagen. De andra gick vidare, men hon stannade och tittade upp mot statyn. Det satt ett par duvor på ena axeln. Jag tänkte att det kanske var de som dragit flickans uppmärksamhet till sig. Men så flög de sin väg plötsligt. Hon stod kvar några sekunder, sen neg hon hastigt och rusade iväg efter sina unga väninnor.

Den här tredje gången var jag alltså på sätt och vis beredd, kan man säga. Ändå var det som hände överraskande. Jag hade varit ute två kvällar i rad på puben. Det var bekymmer på jobbet som gjorde att jag behövde tänka och jag ville inte gå direkt hem till den tomma lägenheten för att sitta där och stirra i väggen. Jag hade inte druckit speciellt mycket, det var en ljum kväll och inte så sent. När jag passerade statyn avtecknade den sig som en ljusare kontur mot mörkret i parken. Jag såg armarnas vädjande gestik – snett ut från kroppen och den lilla hattens brätten med hårsvallet under. En katt jamade någonstans inne bland buskarna bakom sockeln. Och plötsligt fick jag syn på en gammal kvinna som stod alldeles nedanför statyn, med ryggen vänd mot mig. Hon märkte inte att jag kom och jag såg hur hon stod och nickade och neg, småknixande, gång på gång. Hon hälsar också, hann jag tänka när jag passerade. Och jag måste erkänna att från den stunden började jag känna mig riktigt illa till mods.

Kapitel två

Kaptenen hälsade alla välkomna genom högtalarsystemet. ”Välkommen ombord, det är er kapten som talar. Ni befinner er på Story Lines näst största kryssningsfartyg Party Store och vi kommer att lägga ut från kaj om cirka fem minuter. Vi hoppas att ni kommer att få en behaglig överfart.” Kort och koncist, tänkte jag, inga överord precis. Förra resan hade varit ett helvete av leda och tristess. Men vad kan man begära när man valt det absolut billigaste resealternativet?

/---/

4/2 2008, diktsamling:

Skämt åsido

1.

Det är inte så farligt med intriger, åtminstone inte i litteraturen.

2.

Jag vet inte vad jag ska skriva som är riktigt uppriktigt. Går det att skriva något som inte har ett litet drag av förställning och tillgjordhet?

3.

Lika svårt att inte måla över med ord. Än så länge är det mest så, ett överslätande.

5/2 2008, drama:

Miniversion

/---/

Medicinmannen: Det är orättvist, mycket. Jag är inte betrodd längre. Har kanske aldrig varit det.

Det vita molnet: Det surrar, jag hör dig inte. Jag vet att du är där nere någonstans, men jag varken hör eller ser dig.

Medicinmannen: Det har inte varit bättre förut och det kommer inte att bli bättre i framtiden heller. Min kunskap har aldrig räckt till. Det finns inget som jag kunnat uträtta. Ändå är en del belåtna med tillståndet. Jag förstår dem inte. Inte dig heller. Ingenting går att förstå.

Snabba skyar drar förbi. Men på marken är det alldeles stilla. Är det morgon eller kväll? Tidigt eller sent? Inte ens det går att avgöra.

/---/

5/2 2008, roman:

/---/

Med detta är nog sagt. Låt oss vakna imorgon och ägna dagen åt att glömma. Man kan inte vädra ut – så låt det försvinna inåt, neråt, in i själva mörkret där inne. En dag är allt färdigspelat och pjäserna ställs upp på nytt. Det är inget vi styr över. Låt det gå vidare utan vidare.

/---/

5/2, diktsamling:

Bestå mig med något

1.
Vem driver du med? Ge hit. Låt mig få ett enda grepp,
en enda gång.
Dagen är kort och van-
mäktig.

2.

Jag håller ut det sista varma vattnet. Skålla gudarna.

3.
Med plats för oändligt många – utan orsak, utan
funktion. Bilden håller på att bli kornig. Upplösning
noll.

6/2 2008, drama:

En grandios föreställning

Roller: En spettekaka, en kaffekopp, ett paraply och en optionsmäklare.

Scenen: En loge i en teatersalong. Logen är högt belägen och man ser inte så mycket mer av salongen. Och framförallt ser man inte vad som händer på den scen som logen är riktad mot.

En kaffekopp: Quelle fête! Voici les grandes artistes!

En spettekaka: Vad säger han nu, jag förstår inte, översätt för i helvete.

Ett paraply: Hysch, pjäsen fortgår. Följ med låt det suga dig med i handlingen...

En optionsmäklare: Jag tror det betyder: Oj vilken fantastisk föreställning. Jag kan franska. Oh la la.

En kaffekopp: C'est macabre!

En spettekaka: Va?!

Ett paraply: Tyst!

En optionsmäklare: Jag känner att jag ger upp nu. Det finns viktigare saker än den här föreställningen. Vi kan väl försöka hjälpas åt litegrann, att översätta menar jag.

En kaffekopp: Dream on, baby, dream on...

Ett paraply: Vissa har ansträngt sig och betalat sin biljett själva. Tyst nu, var och en får klara sig själv.

/---/

6/2 2008, roman:

/---/

-Det finns gränser för allt, sade hon och tittade stint ut mot horisonten, som om det skulle ha något att betyda.

-Vad menar du med det? Han log försmädligt när han sade det. Det verkade som om han var böjd att dra sig ur den här konversationen. Han hade egentligen aldrig velat vara på samma plan som henne och det störde honom dessutom att hon stirrade så där fånigt ut i tomheten.

-Man måste börja med sig själv, nästan mässade hon fram.

Vadå "börja med sig själv", tänkte han. Det finns viktigare saker än individer. Jag betyder ingenting och om det här någonsin ska komma till ett slut vill det till att fler än jag begriper det.

/---/

6/2 2008, diktsamling:

”Vem beställer ödet?”

*

Det har varit mycket sådant nu ett tag.
Ödet och generella saker. Vad vill

vi uppnå med det? Kanske är det
konkretion som vill till. Nu.

*

Barnens badkläder. Hunden med ett ärr
på nosen. Eller förresten: två ärr.

Vad har det att betyda? Han har väl
kämpat om något en gång. För något.

*

Tvåradningarna, igen: om jag läser en form
tillräckligt länge. Ger den sig som form

för skrivande då? All annan form verkar pretentiös.
Men för andra: även detta föreställning?

7/2 2008, drama:

Bröt-Anund lever

Scenen: vid stranden.

En man: Ser ni hur det lyser där solen just gick ned?

Första kvinnan: Jo, det ser jag. Kanske är det ett tecken.

Andra kvinnan: Va? Jag kan inte se vad ni menar. För övrigt tror jag inte på tecken. Allt är förbi och förlorat en gång för alla.

Mannen: Det tror du bara. Vi måste tro på ett under.

Första kvinnan: Bröt-Anund kommer tillbaka. Historien stämmer inte. Allt vi ser här omkring oss är ett stort misstag. Alla rör sig i fel riktning, alla gör fel saker. De är övertygade om att kungen är död och handlar därefter. Men det stämmer inte.

Mannen: Jag håller med dig om det. Alla har tagit det för givet som sagts en enda gång. Alla bestämde sig för att det var sant utan att ha fått visshet. Man måste ha visshet.

Andra kvinnan: Jag har visshet. Ni hörde ju själva.

/---/

7/2 2008, roman:

/---/

Bakteriologerna säger en sak och immunologerna en annan. Vad ska man tro? Vi går neråt fotbollsplanen och mörkret tättnar omkring oss. Skogens står svart och ramar in vårt livsrum. Man bör nog förhålla sig skeptisk till båda parter, säger, eller snarare viskar, Erika. Kontentan undgår mig och jag tänker att hon nog har rätt. Om vi nu inte hade kommit att intressera oss för den här frågan hade vi inte haft några trovärdighetsdubier. Så länge man inte tänker efter själv så finns det ingen anledning att ifrågasätta expertisen.

En vindil stryker förbi och biter oss i kinderna. Det är på väg att bli kallt också. Men en sak står klar, säger jag, hon hade ingen skuld i det hela. Hon själv, menar jag. Nej, säger Erika och suckar.

/---/

7/2 2008, diktsamling:

Bedrägeriets anatomi
var titeln på hans livsverk.

Korn i ladorna.

*

Batterier. Kontakter. Lim.
Att sortera attiraljer.

*

Fyll nävarna med aska. Och
bestjäl fälten. Åkrarna.

*

Det är inomhus och utom-
hus som allt händer. På
träskeln har tiden
stannat. Eller
i en väldigt hastig
rörelse. Där kommer man
utanför tiden.

8/2 2008, drama:

Dagen efter

Roller: förnäma män och kvinnor ur den svenska medelklassen

Scenen: Sällskapsrummet i ett konferenshotell. Det är morgon. Kaffe och smörgås i väntan på att Konferensen ska börja. Några deltagare har anlänt och hugger in på förtäringen.

En man med kostym: Usch vilket väder vi har. Finns det te?

En kvinna: Ja, jag tror det. Här! Här ligger det tepåsar och vatten finns i kannan där.

En man med kostym: Tack. Var ska vi vara?

En Kvinna: Jag tror det är i det stora rummet här intill.

En man i jeans och manchesterkavaj kommer in. Ser sig omkring och går sedan fram till mannen och kvinnan.

Jeans- och kavajmannen: Är det någon som vet hur det gick mellan Hillary och Obama?

En kvinna: Nej, jag har inte sett någon tidning. Men det kanske finns en tv. Ja! Se där. Det kanske är nyheter just nu.

En man med kostym: Ja, just det ja. Det var ju supertisdagen igår.

Jeans- och kavajmannen går fram till tv-n och försöker få igång den. Lyckas. Men det är bara barnprogram, inga nyheter på någon kanal.

En man med kostym till kvinnan: Han borde kolla text-tv förstas.

En kvinna ropar till Jeans- och kavajmannen: Kolla om det finns text-tv, jag tror det ska finnas! *hon går ett par steg mot tv-n. Stannar och blir stående villrådig mellan de två männen.*

En man med kostym: Varför säger man egentligen "Hillary" och "Obama". Varför inte lika gärna "Clinton" och "Barack"?

En kvinna: Ursäkta. Jag hörde inte, vad sa du?

En man med kostym: Jo, jag bara undrade varför man säger "Hillary" om Hillary Clinton och "Obama" om Barack Obama?

En kvinna: Herregud, det har jag inte tänkt på. Spelar det nån roll?

En man med kostym: Nej, kanske inte. Jag tänkte bara att du som kvinna kanske tyckte det var nedsättande på något sätt. Det vill säga: att kvinnan får heta sitt förnamn och mannen sitt efternamn.

En kvinna: Jaha, du menar så. Men om man kallade Hillary för bara Clinton så skulle man ju kunna tro att hon var en man. Hennes egen man Bill till exempel. Och han har ju redan varit president alldeles tillräckligt. Poängen med Hillary är väl att hon är kvinna om jag har fattat det hela rätt?

En man med kostym: Då så. Men det är väl politiken som spelar roll, inte könet.

En kvinna: Jag tror de har samma politik i stort sett, så det är väl bara könet som skiljer.

En man med kostym: Jaha. Fanns det text-tv? *Båda tittar bort mot Jeans- och kavajmannen som står besviken och tittar på den dockanimerade versionen av mumintrullen.*

En kvinna till Jeans- och kavajmannen: Hur går det?

Jeans- och kavajmannen: Ja, vad ska man säga. Muminpappan skriver på sina memoarer och muminmamman håller på att göra en pumpapaj i köket. Det händer inte så mycket.

En kvinna: Va?

En man med kostym: Han skojar förstår du väl.
/---/

8/2 2008, roman:

/---/

Bastioner föll. Tegelpannor yrde i luften och gamla imperier höll på att krackelera. En stor plåt slets loss från ett tak och fladdrade på ett farligt och oberäkneligt sätt ner mot gatan där den landade med en dov skräll. Börsen föll och äktenskap gick i kras. Tankesystem raserades och någon slet ned affischer från en anslagstavla. Folkhemmet höll på att demonteras och lönerna rasade. Inflationen gick i höjden och en gammal dam blev nästan överkörd av ett uttryckningsfordon som for förbi i hög fart. Ja, man kunde verkligen kalla det ett krisläge.

/---/

8/2 2008, diktsamling:

*

Om man fick vara en svensk poet för en dag,
vem skulle man välja? Kanske Lina Ekdahl?

Hon är ju rolig. Men hur skulle det kännas
att sitta och vara Lina Ekdahl och skriva

såna där dikter som hon skriver? Det skulle
vara förfärligt. Nej, men Ann Jäderlund då?

Det är ju nästan omöjligt att föreställa sig.
Kristina Lugn? Det kunde vara intressant.

Hon har ju en egen teater och man kanske
skulle hinna besöka den, gratis. Men hon

sitter nog ofta bara inne hela dagen och
läser. Då kan jag ju lika gärna vara mig

själv.

*

Man kunde ju tänka sig en man. Göran
Sonnevi till exempel. Jag undrar vad han

pysslar med en vanlig dag? Det skulle
kännas bra att ha skrivit några rader

av honom. Sen när man var sig själv
igen. Då skulle man nog vara nyfiken

på Sonnevis nästa bok. Kul att bläddra
i den och se det som man själv skrev,

den där dagen när man var Sonnevi.

*

Att vara läsare av lyrik är outhärdligt
i längden.

9/2 2008, drama:

/---/

Pelikanen: Hur står det till med dina ägg idag?

Kajan: Jo tack, jag kan inte klaga.

/---/

9/2 2008, roman:

/---/

Det har varit en kort dag. Tiden flyger och lektorn har inte synts till. Vi hoppas träffa honom igen nästa vecka.

/---/

9/2 2008, diktsamling:

Vad är allt och vadan och varthän och hur och varför?

*

Allt och intet. Vår och höst. Hej och hå, ut och gå.

*

Banankontakt.

10/2 2008, drama:

Konkret och abstrakt
-eller "I olivträdets gröna delar"

Scenen: Ett litet kafé med medelhavsstämning. Några män sitter runt ett bord. Några dricker vin och några dricker kaffe.

En man med keps: Hur tror ni man skulle kunna arbeta om man inte såg vad man gjorde hela tiden? Det är A och O att ha ögonen med sig.

En yngre man med långt ansikte: Det finns något annat också. En intuition som är lika stark som den skarpaste syn. Jag har inte själv upplevt det, men jag har sett andra som inte alls lever bara i det konkreta.

Mannen med keps: Det där har jag ingen erfarenhet av och jag tycker inte att du ska gå runt och sladdra om sådant som du inte upplevt själv. Skulle man hålla på så där, kan man ju hävda precis vad som helst.

En tredje, äldre man: Jag vet inte alls. Men om du tittar på ett olivträd i motljus finns det tydliga och otydliga ställen. Oliverna sitter där – i det otydliga, i grönskan.

Mannen med keps: Det spelar väl ingen roll. Man skakar ju ned oliverna ändå. Man behöver inte se dem.

Den yngre mannen: Ja, men erkänn att du vet att de är där fastän du inte kan se dem!
/---/

10/2 2008, roman:

/---/

Heter det ”blodet frös till is i hans ådror” eller ”blodet isade sig i hans ådror” eller kanske ”i hans ådror frös blodet till is” eller på något annat sätt? Jag vet inte om det finns någon norm för det. Kanske är det en stilistisk fråga? Om man säger ”blodet frös till is i hans ådror” kan det antyda att man håller sig till en populär skräckstil medan ”i hans ådror frös blodet till is” är mer gammaldags och högtidligt. Förresten är väl hela uttrycket, hur man än säger det, en kliché av värsta slag. Bättre utan is i ådrorna överhuvudtaget. Men ”varmblodig” är ju inte heller originellt. Dessutom är det osäkert om det var det vi ville säga just nu. Det var något helt annat.

/---/

10/2 2008, diktsamling:

Mysterium

Man går gatan fram och det känns i varje led och muskel
hur gåendet är konstruerat. Ändå är det märkligt. Att.

*

Ögonen rör sig fram och åter. Man läser.

*

Att känna en "klump i magen". Att
"hjärtat hoppar till" eller
"blodet isar sig i ådrorna". Att känna.

11/2 2008, drama:

/---/

Holger: Åh, vad jag är bitter!

Lollo: Äsch, det går nog över. När du får sova litegrann och vila dig.

Holger: Nej, jag är genombitter hela jag. Det är det jag har misstänkt ända sedan jag var barn: jag skulle kunna bli en Hitler. Jag tror att Hitler kände sig så här hela livet. Han ser ju arg ut på alla bilder man ser. Han gick runt och var asförbannad och så gick det som det gick.

Lollo: Nu vill jag inte höra på dig mer. Det där var faktiskt överdrivet. Sådant där skojar man inte om.

Holger: Ok, jag älskar hela världen och vill att det ska gå bra för till och med bokentusiaster.

Äsch, är förresten ett löjligt ord. Äsch hit och äsch dit.

Lollo: God natt! Idiot.

/---/

11/2 2008, roman:

/---/

Käre läsare! Nu ska du få höra något som går snabbt att berätta och som därför inte kommer att stjäla så mycket av din dyrbara tid. Käre läsare! Vad jag månar om att du ska må bra! Jag riktigt brinner av lust och entusiasm att förmedla, nej, gestalta något riktigt aptitligt, bara för Dig. Nu ska vi se, vad var det jag skulle berätta nu igen? Nej, tänk, jag har glömt bort det. Det var nog inget viktigt i alla fall. Eller så var det för svårt att skriva om, åtminstone för mig.

/---/

11/2 2008, diktsamling:

”Klockan ett på natten”

Fördelen med att ägna sitt liv åt litteratur?
Det finns alltid goda grannar att spegla sig i.

*

Man kommer till landet och alla met-
spön är trasiga redan från början.

Men det som retar en mest är att
inget riktigt behov av fisk föreligger.

*

Det är, med Diktonius ord, svårt för poeten
att skriva ”fulare” än en vanlig tyst bild

inne i huvudet på vilken medborgare som helst.
Det var krångligt. Jag menar att Diktonius en gång

påpekade att det är fånigt att anklaga poeten för att
uttrycka det ”osköna” och ”snuskiga” när var och

varannan människa går och bär på tankar som
är värre än allt vad en poet skulle kunna komma

på tanken att skriva ned.

12/2 2008, drama:

Varor och tjänster

Roller: Edvard, 38 år, kontorschef / Alva, 35 år, försäljare

Scenen: I ett fikarum i direkt anslutning till ett större kontor. I bakgrunden hör man ljud från ett stort kontorslandskap. Edvard sitter och Alva står. De förhandlar om något slags kontrakt.

Edgar vrider sig hit och dit på stolen. Har uppenbarligen svårt att sitta stilla: Jag vet inte vad jag ska säga. Ärligt talat förstår jag inte villkoren. Vadå ”bara 18 kronor i månaden”? Så kan man väl inte räkna, det beror ju på hur mycket man gör av med.

Alva står på andra sidan bordet och lutar sig framåt, stödjer sig på handflatorna mot bordet. Hon verkar lugn och behärskad: Jo, det stämmer så bra så! Det är ju fråga om en kombination av varor och tjänster. Det är själva tjänsten som kostar 18 kronor i månaden. Varudelen ingår och står speciellt specificerad på räkningen sedan, varje månad.

Edgar: Så du menar att varorna inte kostar någonting? Varken du eller jag kan ju veta hur mycket som går åt varje månad på ett så här stort kontor. Behovet växlar ju väldigt, så mycket vet jag åtminstone.

Alva: Men det spelar ingen roll. Varan är en del i tjänsten som vi säljer.

Edgar: Hur kan den då stå specificerad på räkningen? Det måste alltså gå att skilja på dem?

Alva: Ja, det är klart. Vi ser ju hur mycket som går åt, men det kan vi ju inte veta nu innan. Ska vi ta och slå till nu kanske?

/---/

12/2 2008, roman:

/---/

Det var märkligt att han skulle känna sådana skamkänslor. Felet var ju strängt taget inte hans och man kunde ju rimligtvis inte säga att det var något stort fel. Men det var något i hela situationen som berörde honom starkt och fick honom att nästan må fysiskt illa – av just skam. Han kunde inte finna något bättre ord.

Kontoret hade stängt för en timme sedan och då hade de fortfarande inte varit klara med sina ”förhandlingar”, som hon kallade det. Hon försökte förklara, gång på gång och han lyssnade och ifrågasatte – ibland hela affären och ibland mindre delar i den. Han hade verkligen inte förstått vad det gick ut på.

Hon hade till slut blivit tvungen att gå ut i bilen och hämta en kopia på något tidigare avtal för att försöka övertyga honom om att det hela var i sin ordning. Strax innan hon gick hade han faktiskt mentalt bestämt sig för att säga nej till alltihop och när han hörde att ytterdörren nedanför trappan slog igen rusade han fram och låste dörren ut till trappan. ”Kontoret är stängt” tänkte han, plötsligt med andan i halsen. Han hade ingen klar tanke på hur han skulle göra när hon stod där utanför och knackade för att komma in. Hon skulle tro att det bara var ett irriterande misstag. Men han hade bestämt sig, han stod inte ut längre och han tänkte definitivt inte släppa in henne igen. Hon hade pressat honom och han hade varit tveksam, avvisande och nu fick det vara nog. Hon fick skylla sig själv. Men hon kom aldrig tillbaka.

/---/

12/2 2008, diktsamling:

Beträffande

1.

Beträffande kalla fakta: de är så främmande. Har någon sett till dem?

2.

Beträffande skalbolag: Det låter som en folkdans, eller något slags arbetsgemenskap.

3.

Beträffande matpriser: De ska gå upp. Nu är det på väg utför.

13/2 2008, drama:

Vad som helst

roller: jag, du, en ensam panter

Scenen: Det är en plats med mycken skugga. Mycket, mycket skugga.

Jag: Kan jag egentligen undvika att svika dig?

Du: Hur ska jag rimligtvis veta en sådan sak?

En ensam panter: Herregud, vad de går an! Jag tror så här: det finns inga absoluta värden. Men man kan låta bli varandra. Hela tiden låta varandra vara. Att visa respekt är just det...

/---/

13/2 2008, roman:

/---/

Det är inte konstigt att vi finner varandra hela tiden. Man kan nog konstatera, sade han, att ägget kom före hönan, att det fanns syre före andningen etc.

/---/

13/2 2008, diktsamling:

Nu känns det tungt. Vilket motstånd bokstäverna gör!

*

Man finner inte sin nästa i solstolen. Kom ihåg det!

*

Vad är det som händer i allt som händer?
Med tårna känner vi oss fram i ödemarken.

Halva världen. Hela världen. Med skoter
mot undergången. Det liksom kluckar i örat.

14/2 2008, diktsamling:

Att förstå en praktik

Idag spelade klockspelet i Västerås schlagers.
Det lät för jävligt, tyckte jag. Vinden var av is

och kom i mäktiga stötar emot mig från alla
håll. Jag hade dåliga kläder. Isen gick igenom.

Nu vill jag inte vara bitter längre. Jag vill verkligen
slippa ifrån det. Om det kunde finnas något

liv att hålla tag i.

*

Vilka regler måste man bryta mot för att få
syn på sin egen praktik? Kan tandläkaren

förstå någonting bättre genom att göra inbrott
på sin egen mottagning?

*

Jag tror att jag klarar mig, på något sätt. En
gång till, åtminstone. Jag tror nog det.

14/2 2008, roman:

/---/

Nu har du ansvaret, sade han och lutade sig bekvämt tillbaka i fåtöljen. Det är väl inte så säkert, svarade jag. Man kan inte veta sådana saker helt säkert. Du kanske tror att om du säger så där så ska jag börja med åtgärder, handla, agera och bete mig. Men det kommer inte att hända. Han bara stirrade lugnt på mig och det såg ut som om han valde mellan några olika, tänkbara saker att svara. Men det kom inget. Han var bara tyst. Jag tänkte att han sitter väl där och dör ifrån mig nu också. Det fattas bara det. Men det var naturligtvis bara en liten förflugnen tanke. Hoppades jag bli fri på det sättet? Vad är det som gör att vi tänker ut olika scenarier på det där sättet? Ibland kommer man att tänka på dem i efterhand därför att det man tänkt faktiskt också händer. Men oftast försvinner de bara i tomma intet.

/---/

14/2 2008, drama:

Bladverk

Roller: Howard (en äldre man, turist), diverse röster och ljud

Scenen: En tät grönska som löser upp rummet. Någonstans inne i grönskan skymtar Howard. Det ser ut som om han sitter ned.

Howard: "Han sitter och hon står". Nu har jag gett upp. Jag sätter mig här och väntar. Det finns ingen anledning att göra motstånd längre. Det här liknar en djungel och det hade jag inte väntat mig. Men det spelar ingen roll nu. Fast ändå: Jag kom hit, fast besluten att finna mig i allt. Det började redan innan jag reste. Vi skulle ta farväl. Vi kramades och sköt fram alla goda förhoppningar om att återses snart, att tiden skulle gå fort, jag skulle känna mig lugn och utvilad när jag kom hem – ja, allt sådant där som man säger och tänker. Men jag kände för första gången att det bara var ord – en tunn hinna över det som verkligen hände. Jag gav mig iväg och det var meningen att något skulle inträffa...

En vindil far genom lövverket som prasslar och dränker Howards röst.

Howard: Jag lägger ifrån mig mitt namn här bredvid mig på marken. Jag lägger av mig mina egenskaper och ställer mina skor vid sidan om. Det är varken varmt eller kallt.

En röst väser entonigt: Vi ses igen – tiden kommer att gå så fort – vi ses snart igen...

En ny vindil drar prasslande förbi.

Howard: Det är allvar på något sätt. Ett osynligt allvar som kommer emot mig från alla håll samtidigt. Det går in i mig som om jag vore ett svart hål som suger åt sig just denna substans och inget annat. Vad är det som lämnar mig samtidigt? Någonting går åt motsatt håll – ut från mig – och försvinner i det här gröna. Jag kommer inte att veta vad som är upp och vad som är ned. "Han sitter och hon står" – det kommer att sakna betydelse alldeles, om en liten stund.

/---/

15/2 2008, drama:

/---/

Petra: Vad har du där?

Hanna: En tetraed.

Petra: Ja, jag ser det. Håll upp den mot ljuset. Vackert!

Hanna: Javisst. Men så har jag putsat den noga också. Det ska gudarna veta.

/---/

15/2 2008, roman:

/---/

Bland indianer är det inte ovanligt att man fångar fåglar och sätter i bur. Konstigt va! Det trodde ni inte, erkänn det. Men så kan det vara här i världen att saker är mer komplicerade än man tror. Eller mer tråkiga än man tror. Så kan man också säga.

/---/

15/2 2008, diktsamling:

Förvirra inte den som vakar.
Han har ingen hjälp av samtal.

*

Biträd inte ett biträde. Det
kan sätta världen i brand.

*

Vänj dig vid. Det löser många problem
som annars vore olösta.

16/2 2008, drama:

Med badbyxor

Roller: Karl som är storebror i familjen, Robert är lillebror

Scenen: badstrand och gassande sol. Nästan outhärdlig värme. Ingen skugga någonstans i närheten.

Robert: Sak vi bada? Vi kan väl bada...

Karl: Neej, jag vill inte. Bada du.

Robert: Jag törs inte.

Karl: Vaddå då? Det är väl bara att gå ned till vattnet. Jag orkar inte.

Robert: Man vet inte varför det är farligt. Men jag har hört att det är det. Kan du inte fatta att det vore lättare för mig om du följde med? Ska jag, som är mindre, behöva säga det rent ut? Det är förödmjukande förstår du väl.

Karl: Va?

Robert: Vadå "va"? Du förstår ju aldrig. Eller jag tror så här: du förstår, men du använder din "naturliga" överlägsenhet och låtsas att du inte förstår. Det är dubbelt förnedrande att vara minst och dessutom behöva erkänna det öppet.

Karl: Det är ju bara 20 meter. Jag ser dig och kommer och räddar dig om det dyker upp någon fara. Du är ju för fan inget spädbarn. Och du: det där snacket har du lärt dig någonstans. Jag vet bara inte var.

Robert: Okej. Jag går och badar och du räddar mig om jag själv tycker att jag håller på att råka illa ut. Fattar du? Om jag tycker det. Inte du, alltså.

Karl: Ja.

Robert: Det ska bli väldigt intressant och läskigt på samma gång.

Karl: Kör igång bara. Låt mig vara nu.

/---/

16/2 2008, roman:

/---/

”Det finns små och stora problem. De stora problemen behandlas sällan seriöst, tycker jag.”
Vilken jävla tönt. Det där kan jag bara inte stanna och lyssna på. Nu går jag. Det gör jag verkligen. Sen kan de diskutera bäst de vill. Det stör mig bara litegrann att ingen kommer att fråga efter mig. Jag är väl ett litet problem, om ens ett problem överhuvudtaget. Det finns hursomhelst ingen anledning för mig att stanna. Men att gå åt ett annat håll är ju en gest. Det måste åtminstone finnas någon som ser det, för att det ska vara verkligt. En gest måste ses och ge någon slags effekt.

/---/

16/2 2008, diktsamling:

Röst

1.

Det är sommar. Nej. Det är vinter.

2.

Om jag säger något. Nej, förresten. Om jag skriver något: kan du då se vem det är?

Jag menar: kan du känna igen mig i själva skriften?

3.

Solen har gått ned för fyrtioelfte gången. I mörkret frodas det alldeles

väldigt.

17/2 2008, drama:

Tjälen

Roller: en man med spade, småfåglar, en katt

Scenen: En man med spade står och undersöker marken i sin trädgård. Han hackar här och där med spaden, men måste konstatera att marken är alldeles för hård för att gräva i. Några småfåglar flyger förbi – en flock, oroligt krängande flykt. En bit bort sitter katten, blickstill.

En man med spade: Det är förunderligt. Jag är maktlös mot den här lilla skorpan av frysen jord. Det skär i armarna när spaden slår emot. Det är som att försöka gräva i sten. Jag måste ge upp. Det finns en nedre gräns – en absolut botten. Vilket är bäst? En absolut botten – eller som på sommaren – att man delar jorden med en massa andra varelser och det är vars och ens egenheter som avgör hur djupt man kommer?

Fåglarna flyger förbi igen. Katten stirrar efter dem. Han vrider litet på huvudet.

En man med spade: Ja, i luftrummet är vi instängda, du, jag och fåglarna. Inte underligt att man blir orolig. Men solen kommer snart tillbaka och gnager sig igenom. Tjälen har sina fiender. Vårregnet löser också upp. Tjälen vittrar. En dag går spaden igenom igen. Och så börjar det om.

/---/

17/2 2008, roman:

/---/

När Hans var liten hade farmor alltid tagit hand om honom några veckor varje sommar. Föräldrarna skulle få arbeta ifred och vara tillsammans bara med varandra. Hans brydde sig inte om det – farmor var alltid snäll och skämde bort honom. De brukade gå på promenader. Ibland vandrade de iväg och hälsade på farfar på postkontoret. Stämplor, blanketter och frimärken var exotiska ting och något av det första Hans mindes från sin barndom. Ylva hade aldrig riktigt kunnat förstå det där när han berättade. Urtråkigt, när man försökte berätta om det.

En gång hade Hans fått en gammal stämpel som var kasserad. Det var egentligen inte tillåtet, de skulle förstöras, men den var så sliten och Hans var så liten. Stämpeln var säker hos honom. Han skulle aldrig ens ha kunnat tänka ut hur man missbrukar en sådan. Men nu hade det förstås varit en annan sak. Hans var vuxen sedan länge och hade lärt sig både det ena och det andra. Han hade ju till exempel begått flera utstuderade brott, bara under den senaste veckan.

/---/

17/2 2008, diktsamling:

Var är förråden?

*

Det är slut, igen. Marginalerna. Dags
att bita ihop och ta igen.

*

När det finns ett överskott: Ett förrådiskt
lugn. En slö vila.

*

Perspektiven är olika. Mat finns – mat
finns inte. Tid finns – tid finns inte, osv.

Villkoren styr medvetandet. Då var vi där
igen...

18/2 2008, drama:

Kontrollburkar II

Roller: Anders, Rolf, Olsson

Scenen: Lagret. Alla burkar är uppställda i en enorm lagerhylla. Anders och Rolf tar igen sig med en kopp kaffe. Olsson (chefen) in.

Olsson: Hej på er. Jaså ni har fått upp dem nu. Fint. Då kan ni sluta nu om ni vill. Det bjuder jag på (*skrattar*)

Anders: Hm, det var en sak jag tänkte fråga.

Olsson: Ja?

Anders: Varför kallas de kontrollburkar? Vad betyder det?

Rolf: Jag sa ju till dig det. Olsson förklarade ju igår...

Anders: Jag hörde inte det. Eller så fattade jag inte helt enkelt. Det gick kanske över min horisont, som det heter.

Olsson: Vad tror du själv? Om burkarna menar jag?

Anders: Inte vet jag! Men om jag ska vara ärlig, så stör det mig att det finns burkar som inte jag kan förstå vad de är till för.

Olsson: Vet du vad? Jag ska säga dig en sak: Det är inget konstigt att man får jobba med grejer som man inte fattar ibland. Det har jag också gjort, även om jag är tusen gånger mer uppmärksam än vad du är.

Anders: Jaså. Jaha.

Rolf: Där hör du. Jag sa ju...

Olsson: Käften. Ni ska lyssna på mig nu. De där burkarna ska vi ha därför att det finns en firma som inte riktigt kommer överens med skattemyndigheterna. Mer behöver ni inte veta. Det är förresten för mycket det också. Jag vet inte varför jag står här och pratar med er. Stick hem nu!

Anders: Oh, jag förstår precis. Där gick det upp ett ljus, som det heter. Det är ju klart som korvspad, som det också heter. Skattemyndigheten vill att de här burkarna står här och tar upp en massa plats. Det är ju glasklart, som det heter...

Olsson: Lägg av nu. Du kan jobba någon annanstans om det inte passar.

Anders: Jag kan jobba någon annanstans om det inte passar, som det heter.

Olsson: Nu går jag och det tycker jag att ni också ska göra. Hej då Roffe! *går*

Rolf: Javisst. Ni är det dags att sticka.

Anders: Som det heter...

Rolf: Har du hakat upp dig på något sätt?

/---/

18/2 2008, roman:

/---/

Så hade det alltså gått. Så långt. Med två kilo heroin i bakfickan hade han blivit fast till slut. De gröna palmerna nere vid stranden vajade fram och tillbaka på ett oroväckande sätt. Det höll på att blåsa upp. Polisbilen bara stod där och han tänkte att den kanske hade fått motorstopp. Det är kanske inget liv i den. Vi kommer att bli kvar här och det blir tyfon och allt, hela skiten, blåser ut till havs. Det vore ju rationellt sett lika bra. Han hade inget att hoppas på längre. Då gick hon förbi, hon i den blå klänningen, och plötsligt kände han alltihop – hur det hängde ihop. Tårar började rinna utför kinderna. Det var slut nu. En av poliserna gick bort till bilen och startade den. Motorn spann.

18/2 2008, diktsamling:

Vidga dina vyer

1.

Du kommer att tänka på domherrar. Varje dag.
Är det inte tröttsamt? Nej, det är inskränkt.

2.

Okej, vad har vi lärt oss idag? Har vi sökt något
på Google? Vad fick vi reda på? Vad orkade vi
ta till oss? Knappast mätbart ens.

3.

I Berlin. I Berlin. I Berlin: Spårvagnar i
Berlin.

4.

Nej, vi kommer inte ur det. Vi sitter och
skruvar oss djupare ned i gyttjan.

19/2 2008, drama:

Ljus

Roller: Ett butiksbiträde, Roger 14 år, Mikael 14 år

Scenen: I en heminredningsaffär. Det är 70-tal med gult, orange och brunt (ja ni vet...). Roger och Mikael står vid kassadisken. Butiksbiträdet dyker upp bakom dem.

Ett butiksbiträde: Och vad kan jag hjälpa er med?

Roger: Vi ska köpa ljus. Stearinljus.

Ett butiksbiträde: Jaha, vad ska det vara för färg?

Mikael: Röda och vita, helst. Eller har ni andra färger?

Ett butiksbiträde: Ja, det finns några andra färger också. Rött och vitt är ju klassiskt men vad sägs om bruna och gula ljus? Vi har gröna också.

Roger: Vi ska nog ha vita och röda.

Ett butiksbiträde: Jaha. Hur många.

Mikael: Tolv, av varje.

Ett butiksbiträde: Oj, oj. Det är till att slå på stort.

Roger: Det är till min mamma. Alltså det är hon som har sagt åt oss att gå hit. Kan man säga.

Mikael: Kan man få dem inslagna. Det ska vara som present. Eller presenter rättare sagt.

Butiksbiträdet plockar försiktigt fram tolv röda och tolv vita ljus och börjar slå in dem. Först i tunt vitt omslagspapper, sedan tar hon presentpapper. Det är gult med bruna stiliserade blommor. Sedan paketsnören. Bruna.

Roger: Kan vi få en påse?

Ett butiksbiträde: Så klart! Varsågod.

Mikael: Tack. Hej då.

Roger: Hej då.

Ett butiksbiträde: Tack och välkommen åter.

19/2 2008, roman:

/---/

En flaska for förbi. Akta näsan! Slarver! Nu kan du hälsa hem ditt tjocka ego – det finns inget kvar ändå. Betalade du verkligen inte? Nej, jag säger ju det. Det är det märkliga. Hon tog inte betalt. Vi tänkte inte på det heller. Men var fan är pengarna som ni hade fått med er då? Ja, var hade de tagit vägen? Det är så svårt att tänka på allting. Hör du det!? Nu dukade någon fram mackor och öl. Te. Kaffe. Rulltårta. Man hör det knirkande skrikande ljudet av köksstolar som dras ut och in. Alla sätter sig och det blir kvällsmat. Rulltårta och tournedos. Märkliga blandningar i den här familjen. Alla lägger allting direkt på brödet utan smör. Kanske har de glömt att köpa smör? Eller så äter de inte det helt enkelt. Det smäller i en dörr. Någon börjar gnola – hysteriskt gnolande på något vis. Så! Ni fick en påse, men ni kom er inte för med att betala! Nej, jag säger ju att vi glömde bort det. Totalt.

19/2 2008, diktsamling:

Sex minuter

Där mötte oss en gubbe som vred och ilsken var.
Han gormade och hötte med näven mot envar.

*

Nu kommer det att bli förfärligt bråttom.
Jag hinner inte rimma alls nåt mer.
Jag måste få slut på den här
så jag hinner skriva en till!

*

Det var en gång en ö
där fanns en liten sjö.

20/2 2008, kommentar:

Jag drömde om två stora svarta pantrar i natt. De vandrade in i staden och jag följde efter på avstånd.

20/2 2008, drama:

Citat

Roller: Tomas och Mikael

Scenen: Ett omklädningsrum. Tomas och Mikael har spelat squash. Nu sitter de och pustar ut. Ska strax gå och duscha.

Mikael: Jag läste en grej i tidningen idag – om att vara originell. Det var liksom menat att vara lite roligt du vet. Men ändå tänkvärt.

Tomas: Jaha. Vad gick det ut på då?

Mikael: Ja, jag fattade kanske inte riktigt, men...

Tomas: Att vara originell. Det låter lite som en sjukdom.

Mikael: Jaså? Men jag tror inte det var så de menade i tidningen. Där var det mera att man skulle tänka själv och inte hela tiden låta andra bestämma vad man skulle tycka.

Tomas: Ja, men det verkar ju sjukt. Oftast tycker man väl som några andra. Även om det finns andra åsikter också.

Mikael: Och så var det något med att man inte ska hålla på att citera i tid och otid.

Tomas: Varför inte?

Mikael: Det har jag glömt. Brukar du citera mycket. När du skriver menar jag?

Tomas: Det vet du väl själv. Du har väl läst mina böcker?

Mikael: Jo, men just det har jag aldrig tänkt på.

Tomas: Kolla en gång till då. Jag vet inte själv. Så originell är jag. Nu duschar vi. Jag måste sticka strax.

Mikael: Ok. Samma tid nästa vecka, eller?

Tomas: Visst. Jag har bokat tio veckor framåt.

20/2 2008, roman:

/---/

De löste biljett vid Kurfurstendamm. Med spårvagnsresan kom ett litet andrum. Nu kunde de tänka efter och planera, vara mer beräknande i fortsättningen. Solen strilade ned i gliporna mellan husen och det skapade en ojämn rytm av ljus och skugga som upplöste bilden av staden. Det var fem stationer sedan skulle de vara framme. Värmen var nästan outhärdlig i vagnen. De kisade ut genom fönstret och försökte urskilja var de var. De räknade stoppen.

/---/

20/2 2008, diktsamling:

Det lägger sig betong på allt

1.

En vinterdag. Landskapet är bara bild och ögat följer linjerna hit och dit. Irrar. Det finns en absolut distans mellan kropp och värld. Plötsligt springer en hare över gärdet. Ännu en linje. Tillfällig.

2.

Vi skalar potatis. Biträdena övervakar och kontrollerar oss. Men det är ändå möjligt att vila i situationen. Arbetet går av sig självt och tankarna kan virvla ut över ett inre landskap. Där finns minnen av andra dagar, andra tider. Skalen faller ett efter ett ner i det bruna, jordiga vattnet. Minnena målas upp igen, ett efter ett. När det var snö i Berlin. Sol i Berlin. Barndom. Sommar. Skolan. Polispatrullerna och spårvagnarna.

3.

Grönskan förväntas komma inom kort. Den är där – på väg fram. Stryker ut och suddar. Ett nytt papper. Linjerna tättnar och landskapet framträder i svartvitt. Grönskan är på väg. Snart kommer den och färglägger bilden.

21/2 2008, drama:

Bekantgörande av en svår händelse

Roller: Ministern, ett tidningsbud

Scenen: Tidig morgon. En gata i storstaden. Ett tidningsbud hämtar sin bunt i ett gathörn. Ministern kommer klivande med bestämda steg, från vänster över gatan rakt mot tidningsbudet.

Ministern: God morgon!

Tidningsbudet: Jaha, god morgon.

Ministern: Kan du hjälpa mig med en sak? Du har väl bråttom, kan jag tänka mig, men det är en viktig grej.

Tidningsbudet: Visst, vad är det om?

Ministern: Jo, lyssna noga nu så ska du få höra. Det har inträffat en svår händelse. Det hände nu i natt. Det står inte i tidningen och jag skulle vilja lägga till det i sista sekunden, så att säga.

Tidningsbudet: Va?

Ministern: Ja, jag förstår att det låter lite märkligt, men jag menar att vi skulle kunna skriva in det i tidningarna för hand. Lite snabbt så där.

Tidningsbudet: Skämtar du? Är det här ett skämt? Det fattar du väl att det inte går. Dessutom är ju det här bara några stycken av hela upplagan.

Ministern *ivrigt*: Det gör inget alls. Absolut inte. Bara vi kan säga imorgon att det står i dagens tidning så är det lugnt.

/---/

21/2 2008, roman:

/---/

Änglarna lomade hem tomhänta. De hade gjort sitt bästa men hade inte räckt ända fram. Det var dystert, det var det. En del tänkte att ”nu är det hopplöst – vi kommer aldrig mer att vinna”. Andra bet ihop och menade att det snart måste uppstå en revanschlusta så stark att det skulle vända.

Men Gud var inte bekymrad. Han hade planerat det här som allt annat. Han tyckte inte ens synd om dem.

/---/

21/2 2008, diktsamling:

Huvudpersoner

1.

Hundar som rör sig snabbt, snabbt
över stora ytor. Ingen hinner se

vad de egentligen gör. Man bara
ser hur de springer hit och dit.

2.

Barn finner saker och stannar upp.
Men de kan inte förstå och inte

tala om vad de ser. Det blir otydligt
och rörigt.

3.

Historiska personer kan vi föreställa
oss. De är redan roller i ett skeende.

Men de har den stora nackdelen att
de inte finns på riktigt.

22/2 2008, drama:

/---/

den girige: Gefundenes fressen. Für mich.

idealisten: Mm, så. Jag är villrådig. Villrådig intill förtvivlan.

den girige: Strategie.

/---/

22/2 2008, roman:

/---/

-Vad tror du att du vinner, frågade jag. Han tittade inte ens åt mitt håll när han svarade.

-Det kan jag inte tro någonting om. Det beror sig på. Vad jag hatar det där när man inte vet hur man ska uttrycka sig korrekt. "Det beror på", heter det. Men vad hade jag väntat mig.

/---/

22/2 2008, diktsamling:

Paranoia

1.

Det är en skön dag och kväll. Alla trivs verkligen.
Men i mörkret frodas misstankarna. Vem är det
som vill åt vår strupe? Vem flyger oss i strupen?

2.

Det finns inte personer som ansvarar. Det finns
bara en organisation. Organisationen försvarar
sig mot yttre hot. Vad skiljer ett besvär från en
dödlig fara?

3.

Vem eller vilka? Det trummar på i huvudet som
organisationen har tagit i besittning. Att återtaga
sitt huvud. även om hjärnan sitter på ett annat
ställe.

23/2 2008, drama:

Ett fasansfullt ansikte

Roller: Ygberg, Satan och jag

Scenen: En bergknalle i stadens utkant. Solnedgång, sommar och mygg.

Ygberg: Jag protesterar. Djupt inifrån min själ protesterar jag mot sakernas tillstånd. Jag vet att vi sitter här och har det relativt bra. Men ändå protesterar jag. Jag är inte hungrig och jag har någonstans att sova. Men det stinker om allt. Runt gathörnet ligger allt det gamla och lurar på oss. Svält, fattigdom, förnedring.

Satan: Så insiktsfull ni är i kväll, Ygberg. Jag tycker mig skönja ett visst lugn och en viss bekväm sävlighet i uttrycket. Det kan ni inte dölja. Ni är nöjd.

Ygberg: Ja, jag förstår det. Att allt som vi har för handen sipprar in och lägger sig i tonfallet. Det är klart. Det stämmer med teorin. Men jag beklagar det.

Satan: Ja, du är oförbätterlig. Var och en följer sin natur. Det gynnar mig i längden.

Jag tänkte att det här är bilden av ett fasansfullt ansikte.

/---/

23/2 2008, roman:

/---/

Mer försonlig kan ingen vara än den som har funnit en vän efter en lång tids ensamhet. Vi brinner inte för sådant som är vana men vi smälter när saker och ting förändrar sig. Kanske är det därför deckare är så populära: allt är som det är och så plötsligt blir någon mördad. Hela tillvaron förvandlas omedelbart till något åtråvärt och något som borde omhuldas.

/---/

23/2 2008, diktsamling:

Häckel

1.

Nu jagar vi sammanhang. Det är
som det är. I historien finns renar,
blad, rådjur, sand, koraller och
röda bläckfiskar.

2.

Kontrollera. Kontrollera. Det är
det första ord jag kommer på
utan att tänka efter. Det vilda
tänkandet.

3.

Orden biter inte. Inte på något genom-
gripande sätt. De glider som pucken
över ytan. Signifianten rör sig utan
friktion.

24/2 2008, drama:

Mazarin

Roller: Y och X

Scenen: köket

X: Jag siktar alltid så här.

Y: Men det är så jobbigt.

X: Aj.

Y: he, he.

X: Åh! Vad är det här för snor?! Ja, ja, vi får hoppas att det inte var något giftigt.

Y: Vi äter upp den här nu.

/---/

24/2 2008, roman:

/---/

-Har du någon sömnig Katten Jansson?

-Nej.

- Har du någon rädd Vargen?

-Nej.

-Har du nån... glad Varg?

- Ja! En glad Varg!

/---/

24/2 2008, diktsamling:

Michael Jackson

1.

Det är en industri. Vi har den och vi måste
förhålla oss till den. Samtidigt är det en

människa någonstans där ute.

2.

Jämför med Che Guevara! En ikon för
befrielse. En ikon för exploatering. Nu

brinner vissa människor.

3.

Tchad. Zambia. Koagulerings-
processen är igång. Vi finner inga

utvägar om vi inte tänker.

25/2 2008, drama:

Kampen mellan de moderna och de ”gamla”

Roller: författaren och kritikern

Scenen: Bagerikön.

författaren: Jag ska köpa samma bröd som igår. Fullkornslimpa.

kritikern: Jag ska nog däremot prova något nytt. En sån här hälsobulle med låg fett- och sockerhalt. Det har jag läst om i tidningen.

författaren: Jag läser inte tidningen. Jag skriver.

kritikern: Jag skriver väl också!

författaren: Ja, i tidningen.

kritikern: Just det ja.

25/2 2008, roman:

/---/

I dörren till klassrummet började han känna sig nervös och missmodig. Som ung lärare hade allt varit tvärtom. Hur snuvig, bakfull eller bara oförberedd han än varit hade det varit lätt så fort han kommit in och sett klassen. Nu överfölls han ständigt av en blandad känsla av vemod och osäkerhet. Det fanns egentligen ingenting han ville berätta för dem och han ville inte heller ta del av studenternas egna funderingar och kommentarer.

Ett fönster stod öppet och det var iskallt i salen. Många muttrade och behöll sina jackor på. Ta av er jackorna, tänkte han tyst för sig själv. Man ska inte ha jackan på sig. Kanske i Mongoliet där skolan består av ett vindskydd. Men inte här. Hans bokhög föll ned på bordet längst fram med en dov duns.

/---/

25/2 2008, diktsamling:

Med brister

1.

Korna kom vaggande i en lång rad.
De såg sig omkring och solen blänkte

i deras hud. Vandrande hudar.

2.

Elskåp med gråa dörrar som flagat
här och där. Inte precis marmorerad,

men nästan.

3.

Upplopp i de centrala delarna. För lite
för för få. Vi hoppas på en återgång

till ordningen.

26/2 2008, drama:

Snabba reaktioner

Roller: Rolf (pensionär), Lovisa (konduktör på SJ)

Scenen: På tåget. Klockan är ungefär halv ett på dagen. Solen strilar in genom tågfönstret. Konduktören kommer och vill se biljetterna.

Rolf: Här är min biljett! Varsågod!

Lovisa: Tack. Jönköping, jaha.

Rolf: Vadå? Jönköping? Jag ska till Strömstad. Är det fel på biljetten?

Lovisa: Nej, jag bara skojade. Strömstad står det. Gå av på nästa station och byt till buss 71 mot Lycksele. Kliv av i Storuman och ta inlandsbanan till Robertsfors. Sedan...

Rolf: Oj, vad krångligt. Jag trodde det skulle vara lättare att ta sig till Strömstad.

Lovisa: Äsch, jag bara skojade, igen. Du kan lugnt sitta kvar på det här tåget, några sekunder till, för nu är vi i STRÖMSTAD! Nästa station Strömstad! Byte för alla som ska någonstans överhuvudtaget!

Rolf rusar upp och kastar sig mot dörren.

Lovisa: Äh, jag bara skojade, igen.

Rolf vänder och lommar tillbaka till sin plats, muttrande. Lovisa går vidare och viserar biljetter.

26/2 2008, roman:

/---/

Han ville aldrig se en staty igen. Det hade varit för mycket för hans klena nerver den senaste tiden. Att en bandvagn stod parkerad utanför hans port sedan en vecka bekymrade honom inte det minsta. Vakterna hälsade så artigt varje gång han gick ut eller återvände hem. Men det här med statyn var för mycket. Det som gjorde det ännu värre var vissheten att han inte skulle kunna få någon annan att förstå hur det var ställt. Alla var upptagna av Händelserna. De stora, avgörande historiska skeendena. Det var bara han som fått hjärtat i halsgropen över det mystiska skådespel som framfördes vid statyn.

/---/

26/2 2008, diktsamling:

Lugna träd

*

I mars är träden inte längre lika lugna. De suger.

*

Men än så länge vickar de så eftertänksamt på sina
stammar. Vinden säger dem ingenting. Den har

inget budskap till dem.

*

Hur är det med vattnet så här års? Det är genomskinligare
än annars. Man ser igenom det.

27/2 2008, drama:

Med vattenförråd

Roller: en fjällvandrare, spår, läten och syner

Scenen: En vandringsled i fjällen. På väg upp mot kalvfället.

Vandraren har stannat vid en liten bäck. Glesa fjällbjörkar runtomkring. Mulet väder. Ingen vind. Det är höst och dova, starka färger. Vandraren plockar fram en fältflaska ur ryggsäcken. Han sitter på huk vid bäcken och fyller flaskan. Man hör vattnets kluckande.

Vandraren: Med vattenförråd i fjällen. Det låter som en saga och kanske har jag sett björnsår idag. Kanske. Ripa, har jag sett. Och spår. *paus* Nej, nu får jag ge mig av igen. Gå vidare ska jag göra. Jag vill höra mer, se mer, innan jag är framme. Det är det som återstår. Nu går jag.

27/2 2008, roman:

/---/

Tv-n hade skallrat färdigt för kvällen och det var tyst igen. Det bara susade lite i öronen. Med två steg var man framme var som helst i rummet. Det var onaturligt trångt. Det vandras mycket här inne. Fram och tillbaka. Fram och tillbaka åt olika håll. Det är redan slut på upptäckter. Allt är välbekant och ändå främmande. Det är väggar av sten. Möblerna reser sina dystra spiror och murar längs väggarna. Allt står, tillfälligtvis, stilla. Tills någon flyttar något. Tills någon lyfter en stol, skjuter ett bord åt sidan. Det kan mycket väl hända. När som helst. Det kan också hända att det dröjer flera år innan det händer. Det som inte finns här är beslutsamhet och kraftiga tag. Ingenting lutar åt antingen det ena eller det andra hållet.

Det finns ett fönster i rummet. Det är helt fyrkantigt. Det ser åtminstone så ut. Två krukor står stadigt i varsin fönsterhalva. Det är något slags växter med mycket mörka blad. De blommar inte. Men kanske skulle de kunna göra det? Någon gång. De får vatten. Det kan man se. De är inte torra. /---/

27/2 2008, diktsamling:

Vi kan läsa oss till extas

1.

Det är okända människor som läser. De kan finna vad som helst.
De är i extas nu. De läser fort och med tung andhämtning. Men
vi vet inte.

2.

Vi är okända när vi läser. Vi finner vad som helst. Vi är i extas nu.
Vår andhämtning är tung. Vi vänder blad ofta. Det går inte att förstå
vad vi gör.

3.

Nu har det upphört. Vi läser inte längre. Det är tomt och börjar om från
början. Kalasandet. Nu är det igång igen plötsligt.

4.

Det ska aldrig ta slut. Vi finner vad som helst och det går inte att förstå vad
vi gör. Nu är vi okända igen. Vi läser i extas.

5.

Det är okända människor som läser. De finner vad som helst. De är i extas nu.

28/2 2008, drama:

Grönska

Roller: Det är motljus, men man kan urskilja trädgårdsmästaren, sparvar, en kanin.

Scenen: En prunkande trädgård. Onaturligt grön. Motljus och otydlighet.

Sparvarna: Kvitt, kvitt. Tjirr, tjirr.

Man skimtar en kanin som springer förbi en rabatt med höga ljusgröna växter.

Trädgårdsmästaren: Det är svårt att se tydligt, i det här ljuset. Vi befinner oss i limbo. Jag ska gräva lite sporadiskt, mest för syns skull.

Sparvarna: Tjirr, tjirr.

En mörk skugga drar förbi med kyla och eftertanke. Vi hinner inte tänka efter. Förbannelser. Men det ljusnar. Man hör får bräka på avstånd. Allt är åter vackert och motljus.

28/2 2008, roman:

/---/

”Det är olidligt. Vi har inte betalat och paketerna kommer inte fram. Jag säger ju det till dig hela tiden: det funkar inte!” Ylva såg oförstående på Hans. Han som brukade vara så balanserad. Det var det ordet hon ofta använde för sig själv för att karaktärisera honom.

”Mannen i mitt liv”, tänkte hon. Ska man behöva ta hand om och argumentera med en sådan riktig karl? Men var han verkligen det? En riktig karl? Just nu var hon böjd att mena att det inte fanns något som helst fog för det. Han var helt fixerad vid de där löjliga ”paketerna”. Han kunde inte ens säga rätt. ”Paket” heter det ju. Ylva bestämde sig i samma ögonblick för att Hans inte var något för henne. Och nu började hon planera för ett annat liv. Ett liv utan Hans. ”Wow, jag har en åsikt”, tänkte hon sarkastiskt.

Det fanns plötsligt inga som helst skäl att hålla fast vid honom.

/---/

28/2 2008, diktsamling:

Farhågor

1.

Det kan bli istid.

2.

Det finns en viss risk för sjukdom.

3.

Vi kan ha några år kvar. Jag tror det, kanske.

29/2 2008, drama:

Isen

Roller: Karsten, Rolf och Sven. Tre 12-åringar.

Scenen: ute på isen. En stor sjö – vida horisonter. Kallt och lite isig vind. Det ryker fint snöpuder över isen. De tre står med skridskor på fötterna i en ring. De håller faktiskt varandra i händerna. Toppluvor men inga hjälmar. Lovikavantar.

Karsten: Mamma säger att vi killar inte är några hjältar precis. Fan vad det är kallt. Jag tror inte att jag vill åka så långt. Jag kan inte åka skridskor.

Rolf: Det är lätt. Jag har gjort det många gånger. När vi är hos min farmor i Lövåsen...

Sven: Du tjarar jämt om "Lövsåsen". Jag har väl också en farmor men hon bor inte där.

Karsten: Dumhuvud! Förresten: ni är rätt korkade båda två, tycker jag. Min mamma säger att...

Sven: Och du då! Du tjarar om din mamma hela tiden. Vad är det för stil? Om vi inte tar och åker lite nu så kommer vi att frysa arslet av oss. Fattar ni?

Rolf: Jag har tröttnat på det här. Jag vill åka hem. Det finns faktiskt annat man kan göra på sportlovet än att fara omkring på skridskor. Curling i ishallen. Exempelvis bara...

Karsten: Ok. Vi skiter i det här. Vi åker hem.

Rolf: Visst, visst.

Sven: Ja.

De står kvar på isen, hand i hand.

29/2 2008, roman:

/---/

Vi vinner inte, vi finner inte. Bara ett litet avbrott är tillåtet. Men! Kom igen nu då. Evigheten väntar. Jo, det sitter katter på alla tak. Med kant. Så skiner solen alltjämt i vårt sinne. När vi ska försöka förklara våra bästa trick faller taket in. Ständigt har vi detta problem: Allt som allt. Kaniner och falska profeter fyller upp valvet. När korna kommer hem. Herregud! Vilket liv!

/---/

29/2 2008, diktsamling:

Lugnet

1.

Det är frireligiöst. Fridsamt och stilla.

2.

Man kunde tro olika saker. Förr. För längesedan.
Men nu är det ofrid. Kanter åt alla håll. Detonationer.

3.

Solen rinner in och ut ur bilden. Blad, på gott och ont.
Ett slags slut är det. Definitivt. All stolthet som

bortblåst.